

Sygn. akt V KK 421/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Roman Sądej

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wełpa

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Aleksandra Herzoga,
w sprawie **D. N.**

skazanego z art. 228 § 3 kk w zw. z art. 266 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 lutego 2016 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 3 lipca 2015 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M.

z dnia 22 stycznia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w zakresie kary łącznej pozbawienia
wolności orzeczonej w punkcie II b iv wobec D. N. i przekazuje
sprawę w tej części Sądowi Okręgowemu do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Generalny, kasacją wniesioną na podstawie art. 521 k.p.k.,
zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 3 lipca 2015 r., „...w części

dotyczącej orzeczenia o karze w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie II b iv, na niekorzyść skazanego D. N.” i zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, to jest art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego D. N. kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze niższym od najwyższej z jednostkowych kar pozbawienia wolności podlegających łączeniu”, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r., uznał D. N. za winnego popełnienia:

- a) w punkcie XI-ciągu trzech przestępstw zakwalifikowanych z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za co wymierzył mu na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności;
- b) w punkcie XII-przestępstwa zakwalifikowanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co wymierzył mu na podstawie art. 19 § 1 k.k. w z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę roku pozbawienia wolności;
- c) w punkcie XIII-ciągu przestępstw opisanych w punktach od XCIX do CI aktu oskarżenia, zakwalifikowanych z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za co wymierzył mu na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- d) w punkcie XIV-przestępstwa zakwalifikowanego z art. 291 § 1 k.k., za co wymierzył mu na podstawie art. 291 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W punkcie XV wyroku, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego D. N. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W omawianym wyroku pominięto rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w M. nieistotne z punktu widzenia zarzutu kasacyjnego.

Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu sprawy z powodu m. in. apelacji obrońcy oskarżonego D. N., wyrokiem z dnia 3 lipca 2015 r.:

- a) w punkcie I b uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej czynu przypisanego D.N. w punkcie XIV;
- b) w punkcie II b zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w odniesieniu do D. N. w ten sposób, że:
 - i. uchylił orzeczoną w punkcie XV karę łączną pozbawienia wolności;
 - ii. uniewinnił go od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie XCIX aktu oskarżenia objętego skazaniem w punkcie XIII;
 - iii. wyeliminował z opisu ciągu przestępstw zawartego w punkcie XIII zarzut opisany w punkcie XCIX aktu oskarżenia i na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;
 - iv. na podstawie art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. wymierzył karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
 - v. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 3 lat;
- IV. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Omawiając ten wyrok, również pominięto rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego nieistotne z punktu widzenia zarzutu kasacyjnego.

W uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku Sąd odwoławczy przyznał, że karę łączną pozbawienia wolności orzekł z obrazą art. 86 § 1 k.k., bowiem przeoczył, że w punkcie XI wyroku Sądu *a quo*, utrzymanym w mocy, wymierzono D. N. karę 2 lat pozbawienia wolności.

Rażące naruszenie prawa materialnego – art. 86 § 1 k.k. słusznie więc zarzucił w kasacji Prokurator Generalny, bowiem wymiar kary łącznej w rozpoznawanej sprawie nie mógł być niższy niż 2 lata pozbawienia wolności. To z kolei uzasadnia uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Ponownie rozstrzygając w przedmiocie kary łącznej, Sąd ten związany będzie bardzo wąsko ujętym zakresem uchylenia, wynikającym z tak określonych granic rozpoznania w kasacji wywiedzionej na niekorzyść D. N.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

kc